

LBRIS

We know
books

HANNAH NICOLE MAEHRER

ASISTENTA MALEFICULUI

*Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi*

Librex Publishing,
2024

LIBRIS

We know
books

PROLOG

A fost odată ca niciodată...

Evie l-a cunoscut pe Malefic într-o zi obișnuită. Eșuase din nou, lamentabil, la târgul de slujbe din satul ei. Urma altă zi fără o sursă de venit. Altă zi în care-și dezamăgea tatăl bolnav și sora. De aceea mintea ei umbla aiurea în timp ce rătăcea printre copacii aliniați ca niște garduri la liziera pădurii Hickory. Așa că intră.

Pădurea fusese cândva intens populată, însă acum era ultimul loc în care-ar fi ales să umble brambura cineva cu scaun la cap. Mai ales neînșoțit. Mă rog, asta dacă nu te chema Evangelina Sage și o pădure interzisă nu ți se părea mult mai atractivă decât să mergi acasă și să recunoști în fața familiei că ai găsit, în sfârșit, o slujbă... căreia i-ai dat cu piciorul.

Evie oftă și-și trecu degetele peste scoarța uscată a câtorva copaci, mergând pe lângă ei. Pădurea era frumoasă.

Regatul Rennedawn era unul dintre cele mai modeste dintre regatele fermecate, iar să eviți pădurea Hickory, care ocupa mare parte din teritoriul său, era o provocare. Dar cetățenii se descurcaseră binișor până acum.

Rămăsese așa de la apariția unui personaj întunecat, cunoscut drept Maleficul, cu vreo zece ani în urmă. Erau prea multe zvonuri că acesta s-ar ascunde aproape de liziera pădurii să răpească victime pentru tortură. Evie nu știa mare lucru despre el, dar era

aproape sigură că avea lucruri mai bune de făcut decât să pân-dească după copaci, ca un spirit al pădurii. Deși nici din acelea nu văzuse, preferau să locuiască mai spre nord.

— Maleficul, pufni Evie, intrând mai adânc printre copaci și vârându-și mâinile în buzunarele adânci ale rochiei simple, maronii. Poate c-ar fi mai puțin înclinat să ucidă dac-ar avea o poreclă mai răsărită.

Asta dacă nu cumva căpătase numele la naștere, caz în care Evie dorea să-i felicite mama pentru spiritul ei vizionar.

Se împiedică de o creangă, scoțându-și mâinile din buzunare ca să se agațe de un copac, apoi continuă spre murmurele unui pârâu. Mergând, își recapitulă puținele cunoștințe pe care le avea despre acel om, majoritatea de pe afișe prost desenate cu mesajul CĂUTAT. În ele era mereu înfățișat în vârstă, cu o barbă cenușie întreruptă de cicatrici mari, care-i brăzdau fața în urma încăierărilor cu victimele, iar dinții lui erau adesea zimțați, de parc-ar fi fost gata să-ți sfâșie inima cu ei, sau poate doar avea nevoie de un dentist.

Atât de multe zvonuri ajunseseră în acele ținuturi despre cel mai mare inamic al regatului, că Evie nu mai știa ce să creadă. Știa că Maleficul arsesse unul dintre satele de pescari din Renedawn de Vest, cu ani în urmă. Regatul fusese devastat de foamete, după pierderea pescuitului, luni bune, până ce reușiseră să-l refacă. Mai erau multe alte povești de groază. Se părea că jafurile meschine erau mereu pe lista Maleficului, acesta strecurându-se adesea în casele nobililor pentru a speria familiile și a dispărea cu obiectele lor de preț.

Apropiindu-se încet de pârâu, mai lat decât și-l imaginase, Evie se minună de frumusețea soarelui care pătrundea prin spațiile dintre coroane, oferind florilor o strălucire eterică. Pentru o clipă, aproape că uită de impasul în care se afla, atât de superbă era priveliștea. Dar apoi își aminti totul.

Tatăl ei nu știa încă despre pierderea slujbei de la fierărie, de luna trecută. Fusese atât de sigură că va găsi altceva, înainte ca familia ei să remarce că masa era mai săracăcioasă la cină sau că în mica lor colibă era mai frig din cauza lipsei lemnelor de foc.

Trebuia să-i spună în seara aceea. Ajunseseră la fundul sacului.

Cu un oftat adânc, îngenunche la marginea pârâului, iar genunchii i se afundară în mușchiul spongios. Își vârî mâinile în apa limpede, apoi se spală pe față și pe gât cu ea, sperând să-și potolească inima agitată.

Era într-o mare încurcătură. Și nu din cauza vreunui personaj negativ din povești.

Nu. Și-o făcuse cu mâna ei.

Mai rău era că aproape primise un post bun. De dimineață, la târg, i se oferise unica poziție de cameristă la o familie nobilă, la un conac nu departe de sat. Nu era ideal, din cauza distanței, dar fusese gata să accepte. Asta până ce se întorsese și văzuse altă femeie stând lângă ea, cu o asemenea speranță în ochii zâmbitori, că inima i se strânsese în piept. Cu atât mai mult când remarcase și cei trei copii aliniați în spatele femeii.

Evie îi întinsese documentul de angajare și îi privise fața lumânându-se, înainte s-o apuce pe Evie și s-o sărute pe obraji.

Am făcut ce trebuia. De ce simt atunci un junghi în piept?

Oftând și spălându-se iar cu apă roșie pe față, începu să se gândească la târgurile de slujbe care urmau. Poate ar fi fost o idee bună să călătorească într-un sat vec...

Stai așa. *Roșie?!*

Incind și dându-se înapoi printre flori, Evie simți cum cască ochii de groază la apa cândva limpede, care era acum colorată într-un stacojiu profund.

Sânge.

Închise ochii și încercă să respire controlat. După ce numără până la zece, se ridică, aproape împiedicându-se de rochia lungă, și se apropie încet de apă. Sângele venea din amonte.

Făcu un pas în direcția aceea, complet nepregătită pentru ce avea să găsească acolo. Pârâul începea să semene tot mai mult cu un râu de sânge, iar roșul opac îngھیtea orice urmă de albastru. Probabil era un animal rănit, unul mare, judecând după cantitatea de sânge. Cu siguranță nimic ce ar fi justificat investigația.

Și totuși, iat-o în pădurea care se întuneca rapid, căci soarele își începuse deja coborârea printre copaci, urmărind un râu de sânge.

Clătînând din cap, simți plantele trosnind sub tălpile ei, când se opri brusc. Voia să se întoarcă. De fapt, era pe jumătate întoarsă când văzu un animal cu blană neagră, chirchit și cumva ascuns în iarba înaltă din jurul pârâului și al unui copac imens.

Indiferent ce ar fi fost creatura aceea, trăia: icnete și zgomote înfundate de durere veneau din direcția sa. Evie se lăsă pe vine, ridicându-și atentă fustele ca să ajungă la cuțitul pe care-l ținea într-o teacă din jurul gleznei, pentru urgențe.

Avea să curme suferința sărmanului animal. Să-l ajute nu era deloc o povară. Dar, cu cât se apropia, cu atât semăna mai puțin a creatură. Aproape că semăna cu...

O mână țâșni de sub blana neagră, despre care-și dădu seama că nici măcar nu era blană, ci o mantie închisă la culoare. Mâna îi înconjură încheietura și o trase în jos.

— Uf!

Se lovi când ateriză. Umărul i se izbi de pământ. Un braț o înșfăcă de talie și o lipi de trupul său. Rămase întinsă pe o parte, cu spatele lipit de ceva solid și cald și atunci îi veni mintea la cap și începu să se zbată și să țipe.

Brațul din jurul taliei o strânse mai tare, iar o palmă îi apăsă buzele. Auzi un glas profund, care-i trimise fiori prin tot trupul.

— Liniște, ticăloasă mică, sau ne omori pe amândoi.

Chiar atunci, Evie văzu altă siluetă, vizavi. De fapt, mai multe. Toți bărbați, îmbrăcați în argintiu. Aveau arme foarte mari, iar unele străluceau. *Gărzile Viteze ale regelui!*

Se zbatu să scape de mână, dar celălalt braț o ținea lipită de el, iar bărbatul îi înconjură gleznele cu piciorul. Nu se putea mișca.

— Duă-mi *dhumuh*, mormăi ea.

Scăpase cuțitul în cădere, așa că pipăi prin iarbă după el, cu mâna liberă.

— Calmează-te, îi porunci el.

Sigur. Avea și cum, ținând cont că un bărbat străin, despre care era sigură că-l vânau bărbații aceia, o ținea la pământ. Dar și-o căutase, nu? Urmărise un râu de sânge, literalmente. Ce credea că se va întâmpla?

— Suht o tâmpithă.

Evie oftă îndelung.

Dintr-odată, mâna i se îndepărtă de gură, iar vocea i se strecură din nou în ureche.

— Ce tot mormăi?

— E tipic pentru mine, șopti ea.

— Să fii trântită la pământ de străini? zise el, pe un ton care suna curios, dar bănuitor.

— Nu *exact*. Dar, dac-aș povesti cuiva cum am ajuns aici, nu i s-ar părea nimic neobișnuit.

Îl împunse cu cotul în coaste, făcându-l să înjure și să icnească.

— Oh, îmi pare rău. Te-am lovit?

Îl lovi iar, demonstrativ.

— Ajunge! șuieră el, înainte să arate cu mâna bronzată spre bărbații care căutau printre copacii de cealaltă parte a pârâului. Alora nu le pasă dacă ești o biată fată nevinovată, căzută în ghearele unui demon. Or să teucidă fără să stea pe gânduri, și încă râzând.

— Demon?

Evie chicoti încetișor, încercând să se întoarcă și să-l vadă mai bine pe omul care avea o părere atât de bună despre sine, însă brațele lui se strânseseră iar în jurul ei și o ținură pe loc.

— Știi cine sunt, nu? întrebă el, fără urmă de aroganță.

Și totuși, nepăsarea cu care *știa* că reputația îl precedase îi făcu lui Evie stomacul ghem.

Până atunci i se spusese în multe feluri. Poate că trebuia să se întrebe de ce toate începeau cu litera N. Nestatornică, nesăbuită, năucă și, în urma unei înlănțuiri de evenimente bizare, putea adăuga, în sfârșit, N-ul suprem.

Nenorocită.

Știa. Nu-și dădea seama de unde, însă știa.

Maleficul, Rege al Întunericului, Bântuitor de Vise, o ținea captivă. Mai rău, nici măcar nu-i era pe cât de teamă ar fi trebuit să-i fie. De fapt, nu-i era teamă deloc, ba chiar...

Măi să fie! *Râdea?*

Da, râdea. Nu se putea abține, iar dac-ar fi râs mai tare, bărbații aceia le-ar fi luat urma îndată. Maleficul păru să-și dea seama de asta, căci palma lui îi acoperi din nou gura.

— O să ne târâm încetișor în spatele copacului.

O trase pe Evie mai sus, să vadă stejarul cu pricina.

— Apoi o să fugim.

— Împreună? întrebă ea, în timp ce era împinsă spre copac.

N-avea însă timp de ceartă, așa că urmă instrucțiunile, se ghemui și se târî până ce se sprijinea de cealaltă parte a trunchiului. Respirând greu și uluită să vadă că avea sânge pe braț, Evie se întoarse să vadă unde era Maleficul.

S-a evaporat. — Unde a dispărut, pe toate păr...

— Aici.

Evie se răsuci în direcția vocii lui, surprinsă.

— Cum ai ajuns aco...

Dar amuți când îl văzu.

În apărarea ei, avea ce să vadă.

Primul ei gând era că afișele cu mesajul CĂUTAT greșiseră teribil. Nu era un bărbat în vârstă, plin de cicatrici, cu barbă cenușie. De fapt, n-avea niciun fir sur în părul negru și des. Avea pomeți înalți, deasupra unei umbre de barbă de două zile, care se întindea de-a lungul unui maxilar sculptat. Se gândi că nu putea avea mai mult de șapte, opt ani peste vârsta ei. I-ar fi dat 28, poate 29? Dar nu era posibil. Trebuia să existe undeva o regulă care spunea că personajele astea malefice aveau musai 50, poate chiar 60 de ani.

Nu tinere! Și, chiar mai tragic, chipeșe.

Însă era chipeș. Era bronzat și avea pielea netedă. De parcă, în timpul în care nu teroriza oamenii, stătea întins pe iarbă, poate sorbind elegant dintr-o ceașcă de ceai și citind poeme, cu degetul mic ridicat.

Gândul o făcu pe Evie să chicotească isteric. Maleficul ridică o sprânceană perfect conturată, ambele încadrau o pereche de ochi întunecați. Ochii aceia o fixară nedumeriți. Se părea că nu prea pricepea că era o creatură vie, fiindcă o privea de parcă existența ei ar fi fost un mister.

— N-ar trebui să arăți așa, zise ea, fiind uimită de mutra adorabilă pe care el o făcuse.

E un ucigaș! Conștiința ei se revolta, dar restul, partea care nu era atașată de creierul ei înțelept, îl considera prea chipeș să-i pese.

Făcând un pas atent în direcția lui, Evie încercă să caute înăuntrul său o teamă despre care știa că era acolo. Din clipă în clipă, avea

să fie paralizată de teamă și să o ia la goană în sens opus, dar deocamdată, el era la un braț distanță și ea nu se răsucise pe călcâie încă.

Hm. Nici urmă de teamă, dar simțea o ușoară preocupare, o indicație că nu-și pierduse complet judecata. Până când, firește, îngrijorarea ei vagă era copleșită de gânduri stânjenitoare: cum o mirosi? Dacă se apleca să îl adulmece?

— Este ceva la fața mea... ce te nemulțumește? Sau poate faptul că sângerez din trei răni, din cauza consătenilor tăi?

Vorbea liniștit și părea foarte calm, însă Evie îi distingea furia în spatele ochilor întunecați.

Oare credea că-l judecă?

— Păi, da... Sângele n-arată grozav, dar eu mă refeream la faptul că arăți de parc-ai fi sculptat în marmură, iar eu cred că, în principiu, persoanele malefice ar trebui să aibă un aspect grotesc.

Furia se stinse de parcă nici n-ar fi fost, iar el nu făcu decât să clipească.

— Nu poți ucide oameni arătând așa. E derutant.

Evie începuse să-și desfacă eșarfa de lână pe care i-o dăduse cadou surioara ei, Lyssa, cu ocazia ultimei zile de naștere. Se apropie de Malefic și o ținu ca pe un semn de pace.

— Pentru sânge, Maliția Voastră.

Luând-o, Maleficul își înfășură eșarfa în jurul mijlocului și o strânse, să oprească sângerarea.

— Crezi că sunt *chipeș*?

Evie simți că ar fi preferat să-l creadă *grotesc*, după cum i se strâmbă fața, dezgustată.

— Nu cred asta. E o impresie obiectivă. Uite ce pomeți simetrici ai.

Se apropie și-și puse mâinile de o parte și de alta a feței lui.

El făcu ochii mari. La fel și ea, când își dădu seama ce făcea.

— Îmi atingi fața, zise el sec.

— Da.

— Te bucuri c-ai luat decizia asta?

El ridică din nou o sprânceană.

E un ucigaș profesionist, nu? Poate c-o să măucidă acum, dacă îl rog frumos.

— Încercam doar să demonstrez ceva.

Ridică din umeri și lăsă mâinile jos.

Clătinând din cap, cu o urmă de uimire în priviri, zise:

— Ești haotică.

— Te deranjez cu rugămintea să-mi scrii asta într-o recomandare. Aș obține o slujbă într-o săptămână și am nevoie disperată de muncă.

Înainte ca el să poată răspunde, se auzi un foșnet ușor în tufe de lângă ei, care-i făcu părul de pe ceafă să se ridice.

Răsucindu-și capul în direcția zgomotului, făcu un pas mai aproape de Malefic, care o apucă de umeri iute ca fulgerul și o trase spre el.

— Ce?

Auzi săgeata înainte s-o simtă.

Durerea îi arse pielea spatelui când săgeata îi trecu peste umeri, făcând-o să cadă la pieptul solid al Maleficului.

— A durut.

Cuvintele sunară obișnuit, de parcă i s-ar fi înfipt o așchie sub unghie.

Fuseră văzuți, însă vocea lui nu avea nicio urmă de panică atunci când spuse:

— Doar te-a mângâiat. Știu că doare, dar trebuie să fugim.

O răsuci iute, dar cu blândețe, și apoi porniră în direcția opusă. Maleficul șchiopăta puțin din cauza rănilor.

— Pune-ți brațul în jurul meu.

Tresărea, din când în când, de durere în timp ce făceau slalom printre copaci, cu Evie la un pas în urmă.

— De ce? pufni ea, când el o trase mai aproape. Te miști la fel de lent ca mine!

O scânteie de amuzament i se aprinse în ochi, ca o stea, frumoasă, puternică pentru o clipă, înainte să apună în zare.

— Merg mai încet ca să ții pasul.

Atunci, Evie își dădu seama că problemele ei escaladaseră de la lipsa unei slujbe la ajutarea celui mai mare dușman al regatului. Și asta într-un timp foarte scurt.

Poate că era haotică. Trecuse măcar jumătate de ceas?

Îi veni în minte o întrebare foarte delicată, pe care Evie n-ar

fi trebuit să i-o amintească. Însă era prea târziu, gândul i se formă pe buze înainte să-l poată înghiți.

— De ce te obosești să ții pasul cu mine? Ai putea să mă lași în urmă și să te folosești de timpul în care ei se ocupă de mine, ca să scapi.

Da, Evangelina. Dă-i motive să te lase în urmă și explică-le de ce fugeai alături de Malefic. Semnează-ți sentința la moarte. Bravo!

El o privi o clipă, reușind totuși să se ferească de o săgeată care șuieră pe lângă el. Evie îl invidia. Nu se putea feri nici măcar de-un ciot, chiar și uitându-se direct la el.

— Ce gândire nemiloasă, domniță...?

Se bucură să intuiască oboseala în cuvintele lui. Nu era un alergător priceput. Nu era perfect, nici invincibil.

Dar o întrebă, totuși, cum se numește.

— Evangelina Sage... sau doar Evie.

Bine, poate că vocea lui era nițel ostenită, însă a ei suna de parc-ar fi trecut prin răzătoarea de brânză. Nu se dădea în vânt după alergat, iar fuga *rapidă* o disprețuia profund.

— Pfff, fu răspunsul, și asta o demoraliză, fiindcă nu îi spusese dac-avea de gând să-i urmeze sfatul teribil de potrivit și s-o lase în urmă.

Probabil că unii săteni aveau s-o recunoască, dar șansele s-o lase în viață, așa însetați de sânge cum păreau, erau foarte reduse. Mai ales ținând cont că alerga alături de persoana pe care-o vânau, care era pe cale să-i pună piedică și s-o lase pradă lupilor, mai mult ca sigur.

Bineînțeles, fiindcă universul îi era potrivit, nu trebuia să aștepte ca el să ducă fapta la bun sfârșit. O creangă rătăcită, ascunsă de ferigi, a fost suficientă să-i agațe vârful cizmei, și iat-o căzând grămadă la pământ.

Strigăte pe mai multe voci masculine se apropiau de ei. Erau terminați.

Sau, mai degrabă, ea era. Maleficul probabil că urma să dispară la orizont, cu tot cu eșarfa ei de lână. Îi privi ceafa, de la pământ. Felul precis și eficient în care i se mișca trupul, de parcă lumea fusese creată să se supună voinței lui.

Privi capul acela ridicol de perfect întorcându-se spre locul acum gol de lângă el, și după spre unde zăcea ea, neajutorată. Cu usturimi de spate și dureri de umăr. Cu o vânătaie imensă, care se forma după ce fusese trântită la pământ a doua oară în aceeași zi.

Vocile se apropiau și păreau furioase. Evie încercă să se ridice ori măcar să se ascundă. Dar o mână cunoscută îi apărură sub nas și ea o apucă, în ciuda șocului care o luase înaintea capacității sale de a lua decizii.

— Pari să cazi des.

Maleficul o privi de sus până jos în timp ce spunea asta, părând să catalogheze acest fapt ca pe o descoperire științifică.

— Să ne mișcăm, Sage.

Ignorând formalitatea folosirii numelui ei de familie, replică agitată:

— Ultima dată am căzut fiindcă m-ai tras tu în jos!

Apucă brațul pe care el i-l oferea ca sprijin și se îndepărtară de urmăritori cât de repede reușiră.

— Dar ai căzut atât de ușor! Abia dacă am tras.

— Doar nu dai vina pe mine fiindcă nu-s suficient de solidă să îndur când mă *smulge* cineva de încheietură!

Nu binevoi să-i răspundă, ci doar o apucă mai strâns, și goniră prin pădure ca o pereche de bandiți. În cele din urmă, peisajul alcătuit din copaci fără număr începu să capete nuanțe mai întunecate. Nu doar fiindcă soarele se grăbea la culcare, ci și pentru că trunchiurile copacilor erau diferite în acea zonă a pădurii. Trunchiuri lungi și răsucite, crengi noduroase cu frunze întoarse, de culoarea mușchiului luxuriant, și țipete ascuțite de păsări stranii, care umpleau aerul, îi dădeau fiori adânci, tulburători.

— Încotro? întrebă ea ezitant.

Puțina lumină rămasă pe cer părea să se stingă iute, iar noaptea îi învelea ca o pătură nedorită. Cel puțin, nedorită de ea. Maleficul privi în jur, la întuneric, și pentru prima dată de când îl întâlnise, văzu o sclipire cu adevărat răutăcioasă în ochii lui.

Apartinea nopții și întunericului. Erau ale lui.

Iar lui Evie... tot nu-i era teamă.

Atât de ciudat!